

USTAWA
z dnia 20 maja 1971 r.

Opracowano na podstawie: Dz.U. z 1971 r. Nr 12, poz. 115, z 1982 r. Nr 35, poz. 228

Przepisy wprowadzające Kodeks wykroczeń

Rozdział I
Przepisy ogólne

Art. I.

Kodeks wykroczeń wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1972 r.

Art. II.

§ 1. Z dniem wejścia w życie Kodeksu wykroczeń tracą moc wszelkie przepisy dotyczące przedmiotów w tym kodeksie unormowanych.

§ 2. W szczególności tracą moc przepisy wymienione w artykułach poniższych.

Art. III.

Ilekcroć niniejsza ustawa wymienia przepisy dotychczasowe, należy przez to rozumieć przepisy z uwzględnieniem wszystkich zmian i uzupełnień, wprowadzonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy.

Art. IV.

Uchyla się:

- 1) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. - Prawo o wykroczeniach (Dz.U. Nr 60, poz. 572),
- 2) ustawę z dnia 14 kwietnia 1937 r. o szkodnictwie leśnym i polnym (Dz.U. Nr 30, poz. 224),
- 3) dekret z dnia 4 marca 1953 r. o uzupełnieniu przepisów karnych w sprawach o niewykonanie dostaw obowiązkowych (Dz.U. z 1956 r. Nr 6, poz. 31),
- 4) ustawę z dnia 13 lipca 1957 r. o zwalczaniu spekulacji i ochronie interesów nabywców oraz producentów rolnych w obrocie handlowym (Dz.U. Nr 39, poz. 171),
- 5) ustawę z dnia 22 maja 1958 r. o zaostrzeniu odpowiedzialności karnej za chuligaństwo (Dz.U. Nr 34, poz. 152),
- 6) ustawę z dnia 17 czerwca 1966 r. o przekazaniu niektórych drobnych prze- **art. V skreślony**

stępstw jako wykroczeń do orzecznictwa karno-administracyjnego (Dz.U. Nr 23, poz. 149).

Rozdział II

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. VI.

Uchyla się:

- 1) art. 4, 6 i 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ochronie zwierząt (Dz.U. z 1932 r. Nr 42, poz. 417),
- 2) art. 32 pkt 1 i 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz.U. z 1933 r. Nr 60, poz. 454),
- 3) art. 11 ustawy z dnia 15 marca 1933 r. o zbiórkach publicznych (Dz.U. Nr 22, poz. 162),
- 4) art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o ustalaniu nazw miejscowości i obiektów fizjograficznych oraz o numeracji nieruchomości (Dz.U. Nr 94, poz. 850),
- 5) art. 6 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 października 1935 r. o odznakach i mundurach (Dz.U. Nr 72, poz. 455),
- 6) art. 78 dekretu z dnia 8 czerwca 1955 r. - Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz.U. Nr 25, poz. 151),
- 7) art. 10 dekretu z dnia 23 marca 1956 r. o obowiązku szkolnym (Dz.U. Nr 9, poz. 52),
- 8) art. 11 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o zezwoleniach na wykonywanie przemysłu, rzemiosła, handlu i niektórych usług przez jednostki gospodarki nie uspołecznionej (Dz.U. Nr 45, poz. 224),
- 9) art. 14 ustawy z dnia 22 kwietnia 1959 r. o utrzymaniu czystości i porządku w miastach i osiedlach (Dz.U. Nr 27, poz. 167),
- 10) art. 27 i 28 ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o zwalczaniu alkoholizmu (Dz.U. Nr 69, poz. 434),
- 11) art. 29 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz.U. Nr 20, poz. 120),
- 12) art. 37 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. o zagospodarowaniu lasów i nieużytków nie stanowiących własności Państwa oraz niektórych lasów i nieużytków państwowych (Dz.U. Nr 29, poz. 166),
- 13) art. 63 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o łączności (Dz.U. Nr 8, poz. 48),
- 14) art. 44 ustawy z dnia 15 lipca 1961 r. o rozwoju systemu oświaty i wychowania (Dz.U. Nr 32, poz. 160),
- 15) art. 24-26 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o bezpieczeństwie i porządku ruchu na drogach publicznych (Dz.U. Nr 53, poz. 295),
- 16) art. 20 ustawy z dnia 29 marca 1962 r. o zgromadzeniach (Dz.U. Nr 20, poz. 89),

- 17) art. 52 i 53 ustawy z dnia 29 marca 1962 r. o drogach publicznych (Dz.U. Nr 20, poz. 90),
- 18) art. 157 pkt 3 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. - Prawo wodne (Dz.U. Nr 34, poz. 158),
- 19) art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 listopada 1963 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych (Dz.U. Nr 50, poz. 279),
- 20) art. 32 pkt 3, 8, 9 i 11 ustawy z dnia 25 listopada 1970 r. o warunkach zdrowotnych żywności i żywienia (Dz.U. Nr 29, poz. 245).

Art. VII.

Tracą moc w zakresie unormowanym w Kodeksie wykroczeń:

- 1) art. 32 pkt 3 i 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz.U. z 1933 r. Nr 60, poz. 454),
- 2) art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o ustalaniu nazw miejscowości i obiektów fizjograficznych oraz o numeracji nieruchomości (Dz.U. Nr 94, poz. 850) - w części dotyczącej art. 8 i 9 tego rozporządzenia,
- 3) art. 10 ust. 1 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz.U. Nr 44, poz. 301),
- 4) art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 1958 r. o popieraniu melioracji wodnych dla potrzeb rolnictwa (Dz.U. z 1963 r. Nr 42, poz. 237),
- 5) art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 22 kwietnia 1959 r. o utrzymaniu czystości i porządku w miastach i osiedlach (Dz.U. Nr 27, poz. 167) - w części dotyczącej art. 4 ust. 1-4 oraz art. 6 ust. 1-4 tej ustawy,
- 6) art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 2 grudnia 1960 r. o kolejach (Dz.U. z 1970 r. Nr 9, poz. 76),
- 7) art. 20 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 14 lipca 1961 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz.U. Nr 33, poz. 164),
- 8) art. 26 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 listopada 1963 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych (Dz.U. Nr 50, poz. 279).

Art. VIII.

§ 1. W dekreście z dnia 6 maja 1953 r. - Prawo górnicze (Dz.U. z 1961 r. Nr 23, poz. 113) wprowadza się następujące zmiany:

a) art. 137 otrzymuje brzmienie:

"Art. 137. 1. Kto:

- 1) będąc obowiązany do przestrzegania nakazów lub zakazów, zawartych w przepisach wydanych na podstawie art. 82, w zakresie zagrożeń: pożarowych, gazowych, pyłowych, wodnych, w związku z jazdą ludzi szybami oraz w związku z nabywaniem, przechowywaniem i używaniem materiałów wybuchowych w za-

kładach górniczych - wykracza przeciwko tym nakazom i zakazom,

- 2) prowadzi ruch zakładu górniczego bez zatwierdzonego planu ruchu albo niezgodnie z tym planem,
- 3) nie dopełnia obowiązków określonych w art. 118,
podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub karze grzywny do 5 000 złotych.

2. Kto:

- 1) będąc obowiązany do przestrzegania nakazów lub zakazów, zawartych w art. 75, 76, 114 ust. 2 i 3 lub art. 115 ust. 1 albo w przepisach wydanych na podstawie art. 82 w zakresie innych czynów niż określone w ust. 1 pkt 1, art. 100 ust. 2, art. 115 ust. 2 lub art. 124, wykracza przeciwko tym nakazom lub zakazom,
- 2) wykracza przeciwko nakazom zawartym w art. 86,
- 3) wbrew obowiązkowi przewidzianemu w art. 78 nie sporządza planu ruchu zakładu górniczego lub wbrew obowiązkowi przewidzianemu w art. 120, 125 i 126 nie sporządza planu likwidacji eksploatacji złoża albo nie składa tych planów w terminach przepisanych okręgowemu urzędowi górniczemu do zatwierdzenia,
- 4) bez uzyskania zatwierdzenia okręgowego urzędu górniczego wykonuje czynności kierownictwa lub dozoru ruchu zakładu górniczego albo wykonuje te czynności wbrew zarządzeniu o zawieszeniu w pełnieniu czynności (art. 98),
- 5) nie mając stwierdzonych przez Wyższy Urząd Górniczy uprawnień, wykonuje czynności mierniczego górniczego, geologa górniczego lub asystenta mierniczego górniczego (art. 106 ust. 2) albo wykonuje te czynności wbrew zarządzeniu o zawieszeniu w pełnieniu czynności (art. 112),
- 6) nie stosuje się do zarządzeń okręgowego urzędu górniczego, wydanych na podstawie art. 132,
podlega karze grzywny do 5 000 złotych.

3. Kary za czyny określone w ust. 1 i 2 wymierzają kolegia do spraw wykroczeń przy urzędach górniczych. Orzekanie następuje na zasadach i w trybie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.";

b) art. 138 skreśla się.

§ 2. W art. 8 ust. 2 dekretu z dnia 10 listopada 1954 r. o przejęciu przez związki zawodowe zadań w dziedzinie wykonywania ustaw o ochronie, bezpieczeństwie i higienie pracy oraz sprawowania inspekcji pracy (Dz.U. z 1968 r. Nr 8, poz. 47) wprowadza się następującą zmianę:

a) w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem;

b) dodaje się nowy punkt 5 w brzmieniu:

"5) złośliwie albo przez lekceważenie swych zobowiązań wstrzymuje w całości lub w części należne pracownikowi wynagrodzenie lub wysokość jego bezprawnie obniża albo zmusza pracownika do przyjęcia zamiast należnej zapłaty w gotówce wynagrodzenia w innej postaci".

§ 3. Artykuł 14 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o utworzeniu Centralnego Urzędu Jakości i Miar (Dz.U. Nr 23, poz. 147) otrzymuje brzmienie:

"Art. 14. 1. Kto w zakładzie produkcyjnym, będąc odpowiedzialny za jakość produkcji lub za kontrolę jakości, nieumyślnieprzeznacza lub wprowadza do produkcji, do obrotu lub użytku wyroby o jakości gorszej od ustalonej dla takich wyrobów przez właściwe organy albo oczywiście nie nadające się do użytku, do którego są przeznaczone,

podlega karze pieniężnej do 5 000 złotych.

2. Karę pieniężną wymierza dyrektor okręgowego urzędu jakości i miar.
3. Od orzeczenia dyrektora okręgowego urzędu jakości i miar przysługuje odwołanie w terminie 14 dni od doręczenia orzeczenia - do Prezesa Centralnego Urzędu Jakości i Miar.
4. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia zasady i tryb wymierzania kary wymienionej w ust. 1."

Rozdział III

Przepisy przejściowe i końcowe

Art. IX.

- § 1. Ilekroć ustawa przewiduje za wykroczenie karę pozbawienia wolności, orzeka się zamiast niej karę aresztu.
- § 2. Ilekroć ustawa przewiduje 4 500 złotych jako górną granicę grzywny, ustala się górną jej granicę w wysokości 5 000 złotych.
- § 3. Ilekroć ustawa przewiduje za czyn podlegający orzecznictwu kolegiów do spraw wykroczeń karę aresztu powyżej 3 miesięcy lub grzywnę powyżej 5 000 złotych, górną granicę tych kar obniża się do wysokości 3 miesięcy aresztu lub do wysokości 5 000 złotych grzywny.

Art. X.

- § 1. Uchyła się karę aresztu przewidzianą za wykroczenia zawarte w ustawach szczególnych wydanych przed dniem wejścia w życie Kodeksu wykroczeń.
- § 2. Przepis §1 nie ma zastosowania do:
 - 1) ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. - Prawo lokalowe (Dz.U. z 1962 r. Nr 47, poz. 227),
 - 2) ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz.U. Nr 11, poz. 62),

- 3) ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o zaopatrywaniu ludności w wodę (Dz.U. Nr 11, poz. 72),
- 4) ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. - Prawo budowlane (Dz.U. Nr 7, poz. 46),
- 5) ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz.U. Nr 6, poz. 43),
- 6) ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych (Dz.U. Nr 6, poz. 38),
- 7) ustawy z dnia 31 maja 1962 r. - Prawo lotnicze (Dz.U. Nr 32, poz. 153),
- 8) ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. Nr 44, poz. 220).

Art. XI.

Zamiast kar dodatkowych określonych w poszczególnych przepisach dotyczących wykroczeń stosuje się odpowiednie kary dodatkowe przewidziane w Kodeksie wykroczeń.

Art. XII.

- § 1. Jeżeli obowiązujące przepisy powołują się na uchylone przepisy prawa o wykroczeniach z 1932 r. lub na uchylone przepisy ustawy szczególnej albo odsyłają ogólnie do przepisów o wykroczeniach, stosuje się w tym zakresie odpowiednio przepisy Kodeksu wykroczeń.
- § 2. W razie wątpliwości, czy ma być stosowane prawo dotychczasowe, czy Kodeks wykroczeń, stosuje się Kodeks wykroczeń.

Art. XIII.

Jeżeli czyn na podstawie dotychczasowych przepisów stanowił występki, a zgodnie z przepisami Kodeksu wykroczeń jest wykroczeniem, ukaranie za ten czyn, popełniony przed dniem wejścia w życie Kodeksu wykroczeń, może nastąpić tylko w razie popełnienia czynu z winy umyślnej, chyba że przepis dotychczasowy przewidywał odpowiedzialność karną również za popełnienie czynu z winy nieumyślnej.

Art. XIV.

- § 1. W sprawach zakończonych prawomocnym rozstrzygnięciem, w których kara nie została wykonana:
 - 1) jeżeli według nowej ustawy czyn objęty rozstrzygnięciem zagrożony jest karą, której górna granica jest niższa od kary orzeczonej, wymierzoną karę łagodzi się do górnego ustawowego zagrożenia przewidzianego za taki czyn w nowej ustawie,
 - 2) do osób, którym wykonanie kary warunkowo zawieszono, stosuje się przepisy art. 42-44 Kodeksu wykroczeń,
 - 3) stosuje się przepisy Kodeksu wykroczeń o przedawnieniu.
- § 2. W sprawach zakończonych prawomocnym rozstrzygnięciem uznanie ukarania za niebyłe następuje na podstawie przepisów Kodeksu wykroczeń.

Art. XV.

Przepisy Kodeksu wykroczeń nie mają zastosowania do wykroczeń skarbowych.

Art. XVI.

Zakłady, w których ma być wykonywana kara aresztu, określi w drodze rozporządzenia Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. XVII.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1972 r.